

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VYHNANCI

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci: Síla tří (3) Vyhnanci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci: Síla tří (3) – Vyhnanci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLÍČ

k mapě klanů
HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Jessice.

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VYHNANCI

Erin Hunterová

Albatros

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

BOBULOTLAPKA – učedník

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými
očima

SOJKOTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŘAT)

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenými očima

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

LÍSKOTLAPKA – učednice

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

MEDOTLAPKA – učednice

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

POPELOTLAPKA – učednice

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

CESMÍNTLAPKA – učednice

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovými očima

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

MAKOTLAPKA – učednice

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a modrými očima

LVÍČKOTLAPKA – učedník

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým břískem a jantarovými očima

MYŠOTLAPKA – učedník

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBY (ŘÍČKA) – hnědá mourovatá kočka se šedými očima, původně z Kmene tekoucí vody

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovými očima, původně z Říčního klanu

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenými očima

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

BOBULOTLAPKA – kocourek s krémovým kožíškem

LÍSKOTLAPKA – malá šedobílá kočička

MYŠOTLAPKA – šedobílý kocourek

POPELOTLAPKA – šedá mourka

MEDOTLAPKA – světle hnědá mourovatá kočička

MAKOTLAPKA – žlutohnědá kočička

LVÍČKOTLAPKA – zlatý mourek s jantarovými očima

CESMÍNTLAPKA – černá kočička se zelenými očima

SOJKOTLAPKA – šedý mourek s modrými očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenými očima, matka Prachovousových koťat: LEDINKY (bílá kočička) a LIŠÁČKA (ryšavý mourek)

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí, matka Pavoukových koťat: RŮŽIČKY (tmavě krémová kočička) a ŽABÁČKA (černobílý kocourek)

MÍLA – stříbřitá mourka s modrými očima, bývalá domácí kočka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUDÁK – malý hnědý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – učedník

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

MATKY

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mouro

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

VŘESOTLAPKA – učednice (světle hnědá mourka s modrýma očima)

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

VÁNKOTLAPKA – učedník (černý kocourek s jantarovýma očima)

NOČNICE – černá kočka

LASÍČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

MATKY

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima, matka Bodlinky, Ostříčky a Vlastovičky

STARŠÍ

SASANKA – velmi stará trojbarevná kočka

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý hnědý mourek

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek

KVĚTINA – světle šedá kočka

SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka

MRŠTNÝ OCAS – zrzavobílý kocour

MATKY

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka, matka KÝCHÁČKA a SLÉZÍNKA
LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrýma očima, matka BROUČÍNKA,
OSTENÍČKA, OKVĚTNÍČKY a TRÁVNÍČKA

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka
KAMENÁK – šedý kocour

KMEN TEKOUcí VODY

KMENOVÝ RANHOJÍČ

VĚŠTEC ŠPIČATÝCH KAMENŮ (KAMENNÍ VĚŠTEC) – hnědý mourek
s jantarovýma očima

LOVCI KOŘISTI

(KOCOURI A KOČKY OBSTARÁVAJÍCÍ POTRAVU)

ŠEDÉ NEBE PŘED ROZBŘESKEM (ŠEDÝ) – světle šedý mourek
STÍN PERUTĚ NA HLADINĚ (PERUŤ) – šedobílá kočka
BOUŘKOVÉ MRAKY ZA SOUMRAKU (BOUŘÁK) – tmavě šedý
kocour

STRÁŽCI JESKYNĚ

(KOCOURI A KOČKY STRÁŽÍCÍ JESKYNI)

PAŘÁT LETÍCÍHO ORLA (PAŘÁT) – tmavě hnědý mourek
ZUBATÝ KÁMEN, NA KTERÉM HNÍZDÍ VOLAVKY (ZUBÁČ) –
tmavě šedý kocour
PTÁČE ZPÍVAJÍCÍ ZA ÚSVITU (PTÁČE) – šedá kočka

SKÁLA, KDE HNÍZDÍ ORLI (SKÁLA) – tmavě šedý kocour (ŘÍČČIN
bratr)

STRMÁ STEZKA ZA VODOPÁDEM (STRMÁK) – tmavě hnědý mourek

NOC BEZ JAKÝCHKOLI HVĚZD (NOC) – černá kočka

MECHOVÝ POROST U ŘEKY (MECHOVÁ) – světle hnědá kočka

MATKY KOŤAT

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

ÚPRK VOLAVKY (VOLAVKA) – hnědá mourovatá kočka (má tři ma-
ličká koťátka)

LET JESTŘÁBA (LETKA) – tmavě zrzavá kočka (má dvě starší koťata)

ŽÁCI

(KMENOVÍ UČEDNÍCI)

VŘÍSKOT NAŠTVANÉ SOVY (VŘÍSKOT) – černý kocourek (lovec kořisti)

ŽBLUNKNUTÍ SKÁKAJÍCÍ RYBY (ŽBLUŇKA) – světle hnědá mourka
(lovkyně kořisti)

OBLÁZEK, CO SE VALÍ Z HOR (OBLÁZKA) – šedá kočka (strážkyně
jeskyně)

STARŠÍ

(BÝVALÍ LOVCI KOŘISTI A STRÁŽCI JESKYNĚ)

OBLAKA S BOUŘÍ V BŘIŠE (OBLÁČKA) – bílá kočka

DĚŠŤ CHRASTÍCÍ NA KAMENÍ (DĚŠŤ) – strakatý hnědý kocour

KOČKY, KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

PRUHOUŠ – velký stříbřitý mourek s tmavými pruhy a jantarový-
ma očima

ŠPIC – hubený světle hnědý kocour s velkýma špičatýma ušima

FLÓRA – tmavě hnědá a bílá kočka se zelenýma očima

PÁSKA – mladá žlutohnědá kočka s bílými pásy přes tvář

FEŠÁK – starší baculatý mourovatý samotář se šedým čumáčkem

ÚVOD

„Zloději kořisti! Tohle je naše území,“ prskal šedý kocour. Chlupy na krku měl zježené a zuby vyceněné. Pohledem přejížděl po skupině koček, které se krčily na strmé stezce pod ním. Drápy měly vytasené a v očích jim hladově jiskřilo. Jedné z nich visel z tlamy králík. „Je to naše území a naše kořist,“ pokračoval šedý kocour.

Stříbrný mourek ho povýšeně zpražil pohledem. „Pokud je to vaše území, proč tu nemáte žádné hraniční značky? Kořist tu patří všem kočkám.“

„To není pravda a vy to víte.“ Černá kočka stojící u šedého kocoura mrskla ocasem. „Vypadněte odsud!“ Koutkem tlamy tišeji dodala: „Nemůžeme s nimi bojovat, Skálo. Vzpomínáš, jak to dopadlo minule?“

„Já vím, Noci,“ odpověděl šedý kocour. „Ale co jiného můžeme dělat?“

Obrovský hnědý kocour stojící po druhém boku Skály se prodral kupředu a zuřivě zasyčel. „Ještě krok a roztrháme vás na kusy,“ zavrčel.

Skála mu položil špičku ocasu na rameno. „Klid, Pařáte,“ upozornil ho. „Nejlepší bude, když to zvládneme bez trhání kožíšků.“

Ze zatáčky se vynořily další kočky a naplnily tak úzký prostor za stříbrným mourkem.

„Strmáku,“ zavolal Skála na menšího mourka a trhl přitom ušima. „Rychle se vrať do jeskyně. Řekni jim, že vetřelci jsou zpátky.“

„Ale...“ Strmák se očividně zdráhal opustit své přátele, když proti sobě měli přesilu.

„Hned!“ odsekl Skála.

Strmák se otočil a rozběhl se po cestě vzhůru.

Slunce už zapadalo. Skály vrhaly na zem dlouhé stíny, načervenalé jako krev. Ticho bylo narušováno vzdáleným bubláním vody a z nebe se ozvalo zavřískání jestřába.

„Dál už nepůjдете,“ mňoukl Skála. „Otočte se a najděte si k lovu nějaké jiné místo.“

„Kdo nás donutí?“ opáčil stříbrný mourek.

„Zkuste tu zůstat a uvidíte,“ zasyčel Pařát.

Skálova hlídka se kolem něj semkla a zablokovala tak cestu. Ale vetřelci se rozdělili a vyšplhali na balvany po jejich stranách. Skála se přikrčil a napnul svaly. Bojoval by, pokud by musel, ať už to minule dopadlo jakkoli.

„Přestaňte!“

Hnědý mourek se prodral přes Skálovu hlídku a postavil se před vetřelce. I když už měl čumáček prosedivělý stářím, stále měl šlachovité a svalnaté tělo a hlavu držel vzpřímeně.

„Já jsem Kamenní věstec, ranhojič z Kmene tekoucí vody,“ oznámil a jeho chraplavý hlas se odrazil od skal. „Tohle je naše území a vy tu nejste vítání.“

„Území patří jen těm kočkám, které ho dokážou ubránit,“ opáčil stříbrný kocour.

„Pamatujete, jak jsme vás vyhnali minule? Ještě před obdobím zmrzlé vody?“ zavrčel Kamenní věstec. „Uděláme to znovu, pokud hned neodejdete.“

Stříbřitý mourek přimhouřil oči. „Vyhnali? Tak si to nepamatuji.“

„Rozhodli jsme se odejít sami,“ dodala hnědobílá kočka, která se krčila na vrcholku jednoho z balvanů. „Našli jsme lepší místo, kde strávit období bezlistí, s větším množstvím kořisti.“

„A teď jsme se rozhodli vrátit.“ Mourovatý kocour mrskl ocasem. „A pár vychrtlých, zblešených koček nám v tom nezabrání.“ Vytasil drápy a poškrábal kamení.

„Tyto hory byly vždy domovem Kmene tekoucí vody,“ mňoukl Kamenní věstec. „My...“

Jeho slova se ztratila ve zběsilém vířskotu, jak se hnědobílá kočka vrhla z balvanu dolů a zaryla drápy do Nocina ramene. Mourovatý kocour hrůzostrašně zavřeštěl a vrhl se po Skálovi. Ten se přetočil a začal svého protivníka drápat. Vzduch naplnily skřeky bojujících koček.

Vysoko na nebi bezmocně přihlížel Kmen nekonečného lovu.

KAPITOLA 1

Sojkotlapka se protáhl a cítil, jak mu na kožíšek praží slunce. Kolem něj šeptal teplý vánek plný vůní zeleně a nového růstu. Někde nad kocourovou hlavou cvrlikal pták a učedník slyšel i tlumené šplouchání vody na břehu.

„Sojkotlapko!“

Zvuky vln byly přehlušené lehkými kroky. Sojkotlapka si představil, jak se jeho učitelka, Jezerní lístka, brodí mělčinou na okraji jezera.

„Sojkotlapko!“ zopakovala a tentokrát zněl její hlas blíž. „Pojď za mnou. Ta voda skvěle chladí.“

„Ne, díky,“ zamumlal kocourek.

Voda pro něj byla víc než jen jemné šplouchání jezera o jeho paccky. Zvuky vln v něm totiž vyvolávaly vzpomínky na ledovou vodu vířící všude kolem něj a tíhu promočeného kožíšku, který ho stahoval dolů – voda mu plnila tlamičku i čumáček a vysávala z něj život. Už se jednou utopil ve snu, ztracený v podzemních tunelech se starodávným válečníkem Spadlým lístkem, a jednou se téměř utopil

i doopravdy, když se spolu se svými druhy vydal zachránit ztracená koťata z Větrného klanu.

Měl jsem vody už dost, aby mi vystačila na celý zbytek života.

„Dobře.“ Lístčiny kroky se vzdálily a zrychlily, jako by měličinou běžela; bezstarostně jako kotě.

Sojkotlapka klusal podél břehu. Měl hledat sléz, ale když zavětřil, nikde známý pronikavý pach rostliny necítil. Jakmile zvuk Lístčiných kroků vymizel, zatočil od vody a vyškrábal se na břeh. Musel najít něco důležitějšího než byliny. Plížil se kupředu s čumáčkem přitisknutým k zemi a číchal k trsům trávy a okolo keřů, dokud nedošel až ke zkrouceným kořenům stromu.

Tady to je!

Zaryl zuby do jednoho konce klacku a vytáhl ho zpod kořenů, které ho držely na místě, daleko od hladových vln. Přikrčil se a packami přešel přes rýhy – našel skupinku pěti dlouhých a tří krátkých rýh, které představovaly pět učedníků a tři koťata uvězněné v tunelech, když se zvedla voda. Všechny rýhy byly přeškrtnuté: Každá kočka se dostala ven živá. Sojkotlapka si pamatoval, jak ty rýhy udělal ověncený Skalákovým pachem – skoro měl pocit, jako by jeho drápy naváděla holá packa ducha starodávného kocoura.

Ale Sojkotlapka taky cítil, že jedna rýha přeškrtnutá nebyla. Spadlý lístek, pradávný kocour, který ho tunely prováděl, tam stále kráčel o samotě.

Sojkotlapka zavřel oči a snažil se zaslechnout hlasy, které k němu předtím šeptaly, ale neslyšel nic než jen šustění větru ve stromech a čerění jezera. „Spadlý lístku? Skaláku?“ zamumlal. „Kde jste? Proč už se mnou nemluvíte?“

Neozvala se ale žádná odpověď. Sojkotlapka vytáhl klacek ještě dál na otevřené prostranství a valil ho po břehu, dokud se nedostal až k vodě. Čmuchal po celé jeho délce, ale všechny ozvěny minulosti byly pryč.

Sojkotlapka ztěžka polkl a skoro až zakvílel jako kotě, co ztratilo svou mámu. Chtěl se Skalákem mluvit, aby zjistil víc o těch kočkách, které kdysi dávno žily okolo jezera. Chtěl vědět, proč Spadlý lístek stále bloudí jeskyněmi, když všechny pradávné kočky, dokonce i ty, které tam dole umřely, už přešly někam dál.

Byl přesvědčený, že jsou to ty stejné kočky, jejichž přítomnost cítil i u Měsíčního jezírka a jejichž packy zanechaly stopy ve spirálovité stezce vedoucí dolů k vodě. Tyhle kočky byly mnohem starší než klany, dokonce ještě starší než ten Hvězdný. Jakou moudrost by s ním asi tak mohly sdílet! Možná by mu dokázaly vysvětlit i to proroctví, ta záhadná slova, která slyšel ve snu Ohnivého měsíce.

Budou tři, příbuzní tvých příbuzných, kteří budou držet moc hvězd ve svých tlapkách.

„Sojkotlapko, co si myslíš, že děláš?“

Sojkotlapka se polekal. Tolik se soustředil na ten klacek a své myšlenky na starodávne kočky, že vůbec neslyšel přicházet Jezerní lístku. Teď už byla tak blízko, že cítil, jak z ní sálá podráždění.

„Omlouvám se,“ zamumlal.

„Potřebujeme sléz, Sojkotlapko. To, že nejsme na pokraji bitvy, neznamená, že kočky nemůžou onemocnět nebo se zranit. Léčitelé musejí být připravení.“

„Já vím, dobře?“ opáčil Sojkotlapka. *A kdo tu bitvu zastavil?* pomyslel si vzdorovitě. *Větrní a Hromoví by se navzájem roztrhali na kusy, kdybychom spolu s ostatními nenašli ta ztracená kotata.*

Nechtěl to své učitelce vysvětlovat. Poznal, že ho bedlivě sleduje, zatímco kutálí klacek zpátky na břeh a schovává ho pod kořen stromu. Pak od ní odběhl podél břehu pryč a s otevřenou tlamičkou se snažil zachytit vůně nového růstu.

Neuběhl moc lišících délek, než se zastavil a slepě se zahleděl přes jezero. Vítr ho bičoval do kožíšku a tiskl mu chlupy k tělu.

Kde jste? V mysli volal na ty pradávne kočky. Mluvte se mnou, prosím!

„Sojkotlapko! Hej, Sojkotlapko!“

To nebyl ten hlas, který chtěl slyšet. Potlačil podrážděné zasyčení a otočil se na Lískotlapku; poznal její pach a slyšel, jak k němu míří její kroky. *Duše kapradím jako splašená liška!*

„Podívej, co mám!“ Lískotlapka zněla radostně a trochu tlumeně, jako by mluvila přes nějaký úlovek v tlamičce.

Sojkotlapka se nenamáhal podotknout, že nemůže nic vidět. Ale silný pach hraboše mu prozradil, co Lískotlapka nese.

„Tohle je moje poslední lovecké zhodnocení.“ Její hlas už zněl zřetelněji; musela svou kořist položit na zem. „Když to zvládneme dobře, staneme se dnes s Bobulotlapkou a Myšotlapkou konečně válečníky.“

„Skvělé.“ Sojkotlapka se snažil znít nadšeně, ale stejně byl otrávený, že ho rozptýlila od jeho myšlenek na starodávne kočky.

„Prachovous ze mě určitě bude mít radost,“ pokračovala Lískotlapka. „Ten hraboš je obrovský! Nakrmila by se z něj obě Kopretinina koťata.“

„Kopretinina koťata ještě hraboše nesmí,“ připomněl jí Sojkotlapka. *Má snad myši mozek?* „Narodila se teprve před čtyřmi východy slunce.“

„Tak vystačí Kopretině.“ Lískotlapka stále zněla nadšeně. „Musí teď hodně žrát, když krmí koťata. Už jsi za nimi byl? Jsou to ta nejrozkošnější koťata, jaká jsem kdy viděla! Kopretina mi říkala, že je pojmenovala Růžička a Žabáček.“

„Já vím,“ mňoukl Sojkotlapka úsečně.

„Nemůžu se dočkat, až budou dost stará na to, aby mohla vyjít ze školky a hrát si,“ pokračovala Lískotlapka. „Myslíš, že mi Ohnivý měsíc dovolí stát se učitelkou jednoho z nich? Než budou připravená, už budu mít válečnické zkušenosti.“

„Jsou to tví sourozenci,“ mňoukl Sojkotlapka. „Ohnivý nejspíš ne...“

„Lískotlapko!“ přerušilo je ostré mňouknutí a Sojkotlapka uslyšel, jak se kapradím prodírá Lískotlapčin učitel, Prachovous. Ve vlnách z něj pulsovalo podráždění. „Lovíš, nebo jen tlacháš?“ obořil se na učednici.

„Promiň. Viděl jsi toho hraboše, Prachovou? Je obrovitánský!“

Sojkotlapka uslyšel, jak k ní Prachovous popošel a přičichl si k hrabošovi.

„Dobrá práce,“ mňoukl válečník. „Ale to neznamená, že si můžeš sednout a umývat si ocásek. V lese je ještě spousta kořisti. Vezmu tohle do tábora a ty můžeš pokračovat.“

„Dobře. Tak zatím, Sojkotlapko!“

Lískotlapka se rozběhla pryč a Sojkotlapka jí nezapomněl popřát hodně štěstí, ale myšlenkami už byl zpátky u starodávných koček. Jejich mlčení ho trápilo. *Udělal jsem něco špatně? Jsou na mě Skalák a Spadlý lístek naštvaní?* Stále ho to v mysli hlodalo, ale našel trs slézu a ukousl z něj stonky, aby je odnesl zpátky do tábora.

„Dobrá práce, Sojkotlapko,“ ozval se za ním Lístčin hlas, když byl s prací hotový. „Pojďme.“

Sojkotlapka popadl svazek stonků do tlamičky. Alespoň měl důvod, proč nemůže mluvit. Jak tak běžel lesem zpátky do tábora za svou učitelkou, stále byl myšlenkami jinde a sotva si všímal pachů kořisti nebo šramocení malých stvoření v podrostu. V mysli se vzdálil a snažil se našlapovat ve stopách těch starodávných koček.

Pak poplašeně zavřeštl pták. Sojkotlapku vylekalo zběsilé mávání křídel přímo před jeho čumáčkem, a tak pustil sléz a uskočil zpátky.

„Hej!“ ozvalo se o pár délek ocasu dál Bobulotlapkovo pobouřené mňouknutí. „Právě jsi mi vyplašil drozda. To jsi neviděl, že ho pronásleduju?“

„Ne, to jsem vážně neviděl,“ obořil se na něj Sojkotlapka, jak byl otrávený ze své vlastní nemotornosti. „Jsem slepý, pokud sis nevšímal.“

„Ale zvládneš to líp,“ mňoukla Jezerní lístka našťavaně. „Přemýšlej nad tím, co děláš, Sojkotlapko. Celé ráno jsi rozptýlenější než králík.“

„Doufám, že mi nepokazil zhodnocení,“ zamumlal Bobulotlapka. „Nebýt jeho, tak bych toho drozda měl.“

„Já vím,“ mňoukl Ostrodráp.

Sojkotlapka zavěťřil pach zástupce hromového velitele. Poblíž byl i Myšotlapka se svým učitelem, Pavoukem. *Ach ne! Viděl to snad celý Hromový klan?*

„Nemá cenu naříkat nad ztracenou kořistí,“ pokračoval Ostrodráp a popošel blíž. „A válečník se kvůli takovým malým nezda-

rům nerozčiluje. No tak, Bobulotlapko, zkus najít mezi těmi kořeny stromu myš.“

„Dobře.“ Sojkotlapka poznal, že Bobulotlapka je stále naštvaný i navzdory tomu, co mu jeho učitel řekl. „Sojkotlapko, klid' se mi z cesty, jasné?“

„Žádný problém,“ opáčil Sojkotlapka.

„Ano, už se musíme vrátit na mýtinu.“ Jezerní lístka dloubla do Sojkotlapky ramenem. „Tudy.“

Vím, kde je tábor, díky!

Sojkotlapka posbíral své byliny a proběhl za svou učitelkou trnovým tunelem do skalní kotliny. Prodral se závěsem z ostružiní před léčitelským doupětem a položil svůj svazek do zadní části jeskyně.

„Dojdu si pro nějaký úlovek, ano?“ mňoukl.

„Počkej chvíli, Sojkotlapko.“ Jezerní lístka položila na zem i svoje byliny a posadila se před něj. Sojkotlapka z ní vycítil ne-trpělivost a frustraci. „Nechápu, co to s tebou poslední dobou je,“ začala. „Co jste s ostatními našli ta větrná kořata na břehu jezera...“

Mluvila tázavým tónem a Sojkotlapka cítil, jak z ní sálá zvědavost. Jezerní lístka zjevně věděla, že na příběhu o ztracených kořatech je víc, než on a jeho sourozenci tvrdili. Ale nehodlal jí prozradit, že kořata ve skutečnosti našli zatoulaná v síti tunelů ležících pod územím Hromových a Větrných. Věděl, že Lvíčkotlapka a Cesmíntlapka budou také zticha, stejně jako větrní uředníci Vřesotlapka a Vánkotlapka. Žádná kočka nechtěla přiznat, že Lvíčkotlapka s Vřesotlapkou si v tunelech po několik úplňků hráli.

Nemohli tedy ostatním říct, jak se i se ztracenými koťaty téměř utopili, když déšť naplnil tunely a podzemní řeka to tam děsivě zatopila. Sojkotlapka měl o té vířící dusivé vodě stále noční můry.

„Sojkotlapko, jsi v pořádku?“ pokračovala Jezerní lístka. Její podráždění vymizelo a nahradily ho obavy – lepkavá povodeň, která hrozila, že Sojkotlapku zatopí přesně jako voda v tunelech. „Řekl bys mi, kdyby s tebou něco bylo, že ano?“

„Jistě,“ zamumlal a doufal, že jeho učitelka nepozná, že jí lže. „Všechno je v pořádku.“

Jezerní lístka zaváhala. Sojkotlapku rozbrněl kožíšek, jelikož se cítil v ohrožení. Ale léčitelka si jen povzdechla a mňoukla: „Tak se běž nakrmit. Až bude trochu chladněji, půjdeme ke starému dvounožčímu obydlí a nasbíráme tam šantu kočičí.“

Než to dořekla, Sojkotlapka už byl na packách a prodíral se ostružiním ven. Přeběhl k hromadě s kořistí a vybral si baculatou myš. Tu si pak odnesl na slunné místočko před své doupe. Když ji sežral, břicho měl spokojeně plné. Lehl si na bok a začal si packou čistit fousky.

Trnovým tunelem se prodraly dovnitř Popelotlapka s Cesmíntlapkou. Dokonce i na takovou dálku Sojkotlapka ucítil, jak jim na kožíscích ulpívá mechová vůně výcvikového dolíku.

„Mrzí mě, že tě vždy porazím,“ mňoukla Cesmíntlapka. „Určitě jsi v pořádku?“

„Ano, jsem v pořádku,“ odpověděla Popelotlapka. „Nebyla bych v pořádku, kdybys mě naopak nechala vyhrát a nedala do toho všechno.“

Popelotlapka zněla odvážně, ale Sojkotlapka z jejích kroků poznal, že ji její zraněná noha stále trápí. Léčitelé už s tím nemohli

nic udělat; jen čas jí nohu posílí. Nebo se snad Popelotlapka nikdy válečníci stát neměla? Stejně jako Popeluška před ní?

Sojkotlapku rozptýlilo od přemítání o Popelotlapce zaplácení ze školky, až sebou trhl. Kopretinina koťata se narodila teprve před čtyřmi východy slunce, ale už teď měla silné hlasy. Jejich otec Pavouk trval na tom, že vezme Myšotlapku na zhodnocení, i když se Prachovous nabídl, že ho zastoupí, aby mohl jeho druh strávit ve školce více času. Sojkotlapka měl pocit, že Pavouk se v přítomnosti koťat chová nemotorně, jako by si nemohl zvyknout na to, že je skutečně otcem.

V každém případě byla školka už dost přeplněná. Stále tam spali Ledinka a Lišáček z Kapradinina posledního vrhu, i když už byli téměř dost staří, aby se stali učedníky. A nastěhovala se tam už i Míla čekající koťata Šedého pruha. Sojkotlapka věděl, že Ohnivý měsíc je hrdý na to, jak silným se Hromový klan stává, ale někdy měl obavy, jak se všichni užijí.

Trnový tunel zašustil a do tábora vběhl Lvíčkotlapka. V patách mu byl jeho učitel, Šedivák.

„Dvě myši a veverka!“ mňoukl Šedivák. „Dobrá práce, Lvíčkotlapko. Přesně takový lov od tebe očekávám.“

Navzdory chvále nezněl Šedivák moc nadšeně. Sojkotlapka měl pocit, že jeho bratr a Šedivák si nikdy nerozuměli tak, jak by učedník s učitelem měli. Vrtalo mu to hlavou; na Šedivákovi navíc bylo něco, co nedokázal přechíst.

Nejspíš to ale nebylo důležité. Sojkotlapka vyhnal ty otazníky z hlavy, když si jeho bratr lehl vedle něj s myši v tlamičce.

„Jsem utahaný!“ oznámil Lvíčkotlapka. „Myslel jsem, že budu tu veverku honit až ke Stínovému klanu.“

„Proč se tak namáhat?“ zeptal se Sojkotlapka. „Ty dnes zhodnocení nemáš.“

„Já vím,“ zamumlal Lvičkotlapka s plnou tlamou. „Ale o to nejde. Správný válečník vždy udělá, co je v jeho silách, aby nakrmil klan.“

A Lvičkotlapka chtěl být tím nejlepším válečníkem, jakým mohl. Sojkotlapka to věděl a taky poznal, jak napjatý a odhodlaný jeho bratr je od té doby, co našli ta kořata v tunelech. Znal i důvod a nemusel Lvičkotlapkovi ani číst myšlenky. Jeho bratr se rozhodl soustředit se na výcvik, aby odčinil své tajné setkávání s učednicí z Větrného klanu, Vřesotlapkou.

Sojkotlapkovi soucitně zacukaly fousky. Jako léčitel mohl mít přátele v cizích klanech, ale nedokázal si představit, že by to někdy chtěl. Jak by mohl věřit nějaké kočce z jiného klanu?

Zachrastily padající oblázky, což Sojkotlapkovi napovědělo, že Ohnivý měsíc seskočil z Vysoké římsy. Jeho hlas se ozval kousek od válečnického doupěte.

„Potřebujeme vyslat hraniční hlídku. Kdo z vás...“

Lvičkotlapka vyskočil na nohy. „Já půjdu!“

Sojkotlapka se na okamžik zamyslel, proč Ohnivý měsíc sestavuje hlídku, ale pak si vzpomněl, že klanový zástupce Ostrodráp je v lese a hodnotí Bobulotlapku.

„Díky, Lvičkotlapko,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Ale vidím, že už jsi dneska pracoval tvrdě.“

Lvičkotlapka se znovu posadil; Sojkotlapka poznal, že je zklamaný.

„Já půjdu,“ promluvil Šedý pruh, který se právě vynořil z válečnického doupěte.

„Já taky,“ ozvala se Veverka zpoza něj.

„A já se přidám i s Medotlapkou.“ Sojkotlapka uslyšel, jak od učednického doupěte přiběhla k ostatním Bouřka s Medotlapkou po boku.

„Dobře,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Myslím, že byste měli zkontrolovat hranici s Větrnými. Od té doby, co se našla kořata, je klid, ale nikdy nevíme.“

„Ujistíme se, že pachové značky jsou čerstvé,“ přislíbil Šedý pruh. „A pokud uvidíme...“

Odmlčel se, jelikož z tunelu se ozvalo nadšené mňoukání a hlasité šustění. Sojkotlapka se posadil a otevřel tlamičku, aby rozpoznal pachy nově příchozích. Jako první vpadl na mýtinu Bobulotlapka a hned za ním pelášili Lískotlapka s Myšotlapkou. Následovali je jejich učitelé, Ostrodráp, Prachovous a Pavouk.

„Zvládli jsme to!“ Bobulotlapkovo vítězoslavné mňouknutí se neslo celou kotlinou. „Všichni jsme zhodnocením prošli a teď se z nás stanou válečníci!“

„Bobulotlapko!“ Ostrodráp zněl přísně. „To rozhodne Ohnivý měsíc.“

„Omlouvám se.“ Sojkotlapka vycítil, jak Bobulotlapka posmutněl, a představil si ho se svěšenou hlavou i ocasem. „Ale udělá z nás válečníky, že ano?“

„Možná bychom měli zhodnotit, jak umíš být zticha,“ obořil se na něj Prachovous.

„To nic.“ Ohnivý měsíc zněl pobaveně. „Učitelé si půjdou se mnou promluvit a pak uspořádáme válečnický ceremoniál.“

„A co ta hraniční hlídka?“ zeptal se Šedý pruh.

„Počká do setmění. Přece jen teď žádné potíže neočekáváme.“

Všichni učedníci se nadšeně shlukli u svého doupěte. Lvíčkotlapka se rozběhl za nimi. Sojkotlapka se postavil, protáhl se a pomalu ho následoval.

„...a dva hraboše,“ povídal právě Bobulotlapka, když se Sojkotlapka ocitl na doslech. „A měl bych i drozda, kdyby ho on nevyplašil.“

Sojkotlapkovi se zježily chlupy v zátylku, ale než stihl promluvit, Cesmíntlapka ho začala bránit. „Co na tom záleží? Zhodnocením jsi prošel.“

Sojkotlapkovi zacukala špička ocásku. *Zvládnou se o sebe postarat sám, díky.*

„Já jsem ulovila obrovitánského hraboše.“ Lískotlapka byla příliš nadšená, aby si všimla nevráživosti mezi Bobulotlapkou a Sojkotlapkou. „A skolila jsem i kosa, když se chystal odletět. Prachovous říkal, že ještě nikdy tak dobrý skok neviděl.“

„To je skvělé!“ mňoukla Cesmíntlapka.

„Já jsem ulovil veverku,“ naparoval se Myšotlapka. Sojkotlapka si vzpomněl, jak učedník jednou vyšplhal na Nebeský dub, jelikož pronásledoval veverku, a pak se bál sešplhat dolů. Popelotlapka si zlomila nohu, když mu lezla nahoru na pomoc – jedna větvička povolila a ona spadla. Sojkotlapka by se vsadil o celý úplněk vytahování klíšťat starším, že Myšotlapka ulovil tu veverku tentokrát na zemi.

„Kéž bychom už taky měli zhodnocení, že?“ mňoukla Cesmíntlapka na Lvíčkotlapku. „Někdy mi připadá, že se válečníky nikdy nestaneme.“

„Já vím.“ Lvíčkotlapka zněl stejně závistivě; ale pak jím projel záchvěv odhodlání. „Prostě budeme muset cvičit o to usilovněji, to je vše.“

Sojkotlapka se ke konverzaci nepřipojil. On stál na jiné cestě. Jeho léčitelský výcvik bude trvat ještě dlouho, a i když obdrží nové jméno, stále bude Lístčíným učedníkem. Nestane se plnohodnotným léčitelem, dokud ona nezemře. Sice ho brněl kožíšek, když si představil, že jeho sourozenci se posunou dál bez něj, ale nechtěl, aby jeho učitelka zemřela.

A navíc podle toho proroctví měli mít on i ostatní moc hvězd ve svých packách už od narození. Nestálo tam nic o tom, že by se nejdřív museli stát válečníky.

Z Vysoké římsy se ozval hlas Ohnivého měsíce. „Ať se všechny kočky, které jsou dost staré na to, aby si ulovily vlastní kořist, sejdou na klanovém shromáždění.“

Mýtinu zaplavily různé pachy, jak se klan začal scházet. Sojkotlapka poznal, že z doupěte pod lískou vyšli starší, Myška a Dlouhý. Z léčitelského doupěte se vynořila Jezerní lístka a posadila se před závěs z ostružin.

Pak všechny ostatní pachy přebil ten Kopretinin. Kočka se rozběhla ke skupince učedníků.

„Bobulotlapko, podívej se na sebe!“ zvolala. „Všude ti stojí chlupy. A Lískotlapko – ty jsi snad sesbírala všechny bodláky od sud až k jezeru!“

Sojkotlapka uslyšel, jak Kopretina svá dvě starší koťata zběsile omývá jazykem.

„To je v pořádku, udělám to sám,“ namítal Bobulotlapka.

„Hloupost,“ pokárala ho Kopretina. „Nemůžete jít na válečnický ceremoniál jako nějaká otrhaná banda toulavých koťat. Kdejaká kočka by si pak mohla pomyslet, že jsem vás nevychovala správně.“ Začala Bobulotlapku znovu olizovat, pak na chvíli

přestala a dodala: „Myšotlapko, ty taky vypadáš strašně! Viděl jsi svůj ocas?“

„Doufám, že na můj ocas Ohnivý měsíc zapomněl,“ mňoukl Bobulotlapka nervózně. „Mohl by ho použít v mém válečnickém jméně.“

Bobulotlapka měl místo ocasu jen krátký pahýl. Jako kotě se vyplížil z tábora na lov a ocásek se mu chytil do liščí pasti.

„V jakém? Třeba Bobulopahýlocas?“ navrhla Makotlapka. „To by bylo těžké vyslovit!“

„Ach ne!“ zakvílel Bobulotlapka. „To by Ohnivý měsíc neudělal, že ne?“

„Nebud' hloupý,“ mňoukla Kopretina.

„Jsem si jistá, že se nemáš čeho bát,“ připojil se do konverzace Zářenčin hlas. Mezi všemi těmi různými pachy si Sojkotlapka jejího příchodu ani nevšiml. „Když mě napadla smečka psů, Modrá hvězda mi přidělila válečnické jméno Beztvář. Ale jakmile se Ohnivý měsíc stal velitelem, změnil mi ho. Ten by žádné kočce kruté jméno nedal.“

„Snad ne!“ Bobulotlapka zněl stále na pochybách.

Sojkotlapka se náhle zneklidněně zamyslel nad tím, co Zářenka řekla. „Myslíš, že by Jezerní lístka mohla zmínit mou slepotu, až mi přidělí plnohodnotné léčitelské jméno?“ zamumlal Cesmíntlapce do ucha.

„Třeba? Sojkobezokáč? To je stejně hloupé jako Bobulopahýlocas,“ odpověděla jeho sestra.

„Tobě to připadá hloupé, ale možná že Jezerní lístce...“

„Ticho, všichni,“ přerušil je Šedý pruh. „Ceremoniál právě teď začíná.“

Lvíčkotlapka do Sojkotlapky dloubl. „Pojď. Posadíme se dopředu. Chci všechno vidět.“

„Ano, za chvíli bude řada na nás,“ mňoukla Cesmíntlapka nadšeně.

Sojkotlapka následoval své sourozence a ostatní učedníky před dav koček, které se shromáždily kolem Ohnivého měsíce. Cítil, jak ti tři, ze kterých se měli stát válečníci, praskají hrdostí. Představil si, jak mají kožíšky uhlazené a lesklé po tom matčině zbesilém olizování. Kopretina byla stejně tak hrdá, ale Sojkotlapka z ní vycítil i úzkost – kvůli těm dvěma koťatům, která nechala ve školce.

Pak našel Kapradinu sedící před školkou s Ledinkou a Lišáčkem. Něžná matka se určitě postará, aby se dvěma novorozeným koťatům nic nestalo, zatímco bude jejich matka sledovat, jak se z jejího prvního vrhu stávají válečníci.

„Tohle je pro Hromové dobrý den.“ Vzrušené švitoření klanových koček ustalo, jakmile Ohnivý měsíc promluvil. „Žádný klan nemůže přežít bez nových válečníků. Ostrodrápe, je tvůj učedník Bobulotlapka připravený na válečnický ceremoniál?“

„Cvičil dobře,“ odpověděl Ostrodráp.

Sojkotlapka cítil, jak ve třech učednících narůstá vzrušení. Ohnivý měsíc se zeptal i ostatních dvou učitelů, Prachovouse a Pavouka. Pak Sojkotlapka uslyšel, jak přeběhli kupředu a postavili se k Ohnivému měsíci.

„Já, Ohnivý měsíc, velitel Hromového klanu, vyzývám své válečnické předky, aby shlédli na tyto učedníky.“ Hlas klanového velitele se rozezvonil a přehlušil i šustění stromů na vrcholku kotliny. „Pilně se učili, aby porozuměli vašemu vznešenému záko-

níku, a já vám je nyní doporučuji jako válečníky. Bobulotlapko, Lískotlapko a Myšotlapko, slibujete, že budete dodržovat zákony válečníků a chránit svůj klan, i kdyby vás to mělo stát život?“

„Slibuji!“ odpověděly všechny tři kočky a Bobulotlapka nejhlasitěji.

Sojkotlapka na okamžik pocítil záchvěv žárlivosti. Jednoho dne bude mít vlastní jmenovací ceremoniál jako léčitel, ale nikdy nebude stát před svým klanem a slibovat, že za něj položí i život.

„Pak vám z pověření Hvězdného klanu přiděluji válečnická jména,“ pokračoval Ohnivý měsíc. „Bobulotlapko, od této chvíle se budeš jmenovat Bobulák.“

„Ach, děkuji ti!“ zvolal nový válečník, čímž svého velitele přerušil.

Klanem projela vlna pobavení, ale Sojkotlapka zachytil i podrážděné syknutí od Bobulákova bývalého učitele, Ostrodrápa.

Ohnivý měsíc počkal, až se všichni zase uklidní, a pak pokračoval. „Hvězdný klan oceňuje tvou odvalu a nadšení a vítá tě mezi válečníky Hromového klanu.“

Nastala odmlka; Sojkotlapka věděl, že v tu chvíli pokládá Ohnivý měsíc čumáček Bobulákovi na hlavu a Bobulák olízne svému veliteli rameno. Pak Ohnivý měsíc pokračoval a Lískotlapce udělil jméno Lískochvostka a Myšotlapkovi Myšovous.

„Hromový klan je na vás všechny hrdý,“ dokončil Ohnivý měsíc. „Služte svému klanu oddaně.“

„Myšovous! Lískochvostka! Bobulák!“ vítal klan tři nové válečníky nadšeným mňoukáním.

Sojkotlapka cítil, jak jsou hrdí na své nové povinnosti a jak ve všech kočkách sílí jistota, že klan opět narůstá do počtu i do síly a těžkosti z Velké výpravy už jsou jen dávnou vzpomínkou.

Ale v kotlině setrvalo jako mlha ještě něco – tradice, které sahaly až za Hromové ke starodávným kočkám žijícím v tomto lese před dávným časem. Kdyby se Spadlý lístek z těch tunelů dostal, taky by ho takhle přivítali?

Co se těm kočkám stalo? přemýšlel Sojkotlapka. Kam odešly?

KAPITOLA 2

Lvíčkotlapka se prodíral trsy vysoké trávy, na kterých se ještě třpytila rosa; otrásl se, když mu vlhkost pronikla do kožíšku, a zamrkal, aby se probral. Les zahalovaly mraky, ale na místě, kde vycházelo slunce, sílila nad stromy zář.

Ranní hlídka mířila k hranici s Větrným klanem. Šedivák a Bobulák běželi o kousek napřed a probírali něco příliš tiše na to, aby je Lvíčkotlapka slyšel. Po chvíli se Bobulák ohlédl přes rameno. „Nezaostávej, Lvíčkotlapko,“ mňoukl hlasitě. „A pozor na liščí pasti.“

„Ty si dávej pozor,“ zamumlal Lvíčkotlapka. Krémově zbarvený kocour byl válečníkem teprve celé tři dny, a už se choval jako učitel. *Ale ať si nemyslí, že budu jeho rozkazy poslouchat!*

Lvíčkotlapka zpomalil ještě víc. Packy se mu rozbrnely při vzpomínkách na to, jak zabočil za ostružinový keř a spatřil vchod do tunelů. Ten vypadal jako nepoužívaná králičí nora, napůl skrytá v kapradí, ale kdysi vedl do jeskyně s podzemní řekou a pak ústil zase nahoru na území Větrného klanu. Lvíčkotlapkovi se sevřelo srdce bolestí, když si vzpomněl, jak se po nocích vrhal do tunelů

a setkával se v jeskyni s Vřesotlapkou. Přál si, aby se mohli vrátit do doby, kdy byla Vřesohvězdou, velitelkou Temného klanu, a on byl jejím oddaným zástupcem.

U vchodu na okamžik zaváhal, pak neodolal a protlačil se dovnitř. Plazil se tunelem, dokud nenarazil na lavinu bahna, která tam zůstala po tom, co se tunely zaplavily. Otevřel tlamičku, ale cítil jen mokrou půdu a červy.

„Lvíčkotlapko! Víím, že tam jsi!“ zavolal Bobulák. „Okamžitě vylez!“

Lvíčkotlapka ho chtěl ignorovat, ale pak si uvědomil, jak hloupé by to bylo. Nechtěl zůstat v té dusivé, vlhké díře. Pomalu se začal vrtět zpátky, pak se postavil a vytrásl si bahno z kožíšku.

Bobulák stál přímo před ním; krémový kožíšek měl celý naježený. O pár délek ocasu dál stál Šedivák, v modrých očích měl klidný, nečitelný pohled.

„Co tě to napadlo, prozkoumávat takové nebezpečné místo?“ obořil se na něj Bobulák. „Co kdyby se tam propadl strop? Asi předpokládáš, že bychom tě vyhrabali jako minule, co?“

Lvíčkotlapka se téměř udusil, když během denního Shromáždění spadl do starého jezevčího brlohu. Ale to bylo něco úplně jiného. A navíc Bobulák nebyl ten, kdo ho vyhrabal.

„Přestaň mi pořád něco nařizovat,“ odsekl. „Nejsi můj učitel.“

„Tak se přestaň chovat jako hloupé kotě!“

Lvíčkotlapka zaryl drápy do země, aby se po tom namyšleném kocourovi neohnal. „Neříkej mi kotě,“ zavrčel. „Z učednického doupěte ještě ani nevymizel tvůj pach, a už se chováš...“

„To stačí,“ přerušil je Šedivák. „Bobuláku, učitelství nech na mně, děkuji. Ale má pravdu, Lvíčkotlapko. Nemá smysl strkat

čumák do každé díry, co se cestou k hranici Větrných objeví. Pokud tam dole tedy nebyly nějaké podezřelé pachy.“

„Ne. Ale mohly být!“ bránil se Lvíčkotlapka.

Šedivák už nic neřekl, jen netrpělivě švihl ocáskem. „Pojďme.“

Lvíčkotlapka naposledy vrhl po Bobulákovi pohledem a pak se rozběhl za svým učitelem. Stále cítil, jak ho za kožišek tahá touha po Vřesotlapce lákající ho dolů do tunelů.

Chtěl být tím nejskvělejším hromovým válečníkem vůbec. A to nemohl, pokud by jeho nejlepším přítelem byla kočka z cizího klanu.

„Vyskoč! Co nejvýš zvládneš – teď!“

Lvíčkotlapka vyskočil do vzduchu, otočil se a dopadl tak, aby stál ke svému protivníkovi čelem. Podánilo se mu zasáhnout Makotlapku do slabin, než se k němu rychle otočila. Na okraji mýtiny Lvíčkotlapka koutkem oka zahlédl stín mourovatého pruhovaného kocoura s jantarovými očima.

Díky, Měsíční drápe!

Makotlapka po něm skočila, ale Lvíčkotlapka se vrhl kupředu, proklouzl pod ní a bříškem se otřel o mech. Podkopl jí zadní nohy a předními packami se jí opřel o břicho, jak se překulila.

„Dobrá práce, Lvíčkotlapko.“ Šedivák souhlasně přikývl, ale v jeho modrých očích nebyla žádná vřelost.

Co dělám špatně tentokrát? přemýšlel Lvíčkotlapka. Chápal, proč byl Šedivák podrážděný, když Lvíčkotlapka trávil každou noc v jeskyních s Vřesotlapkou. Tehdy byl příliš unavený, aby během dne vůbec zvládl pokládat jednu packu před druhou. *Ale teď cvičím dobře. Pracuju na sobě vážně usilovně!*

„Ten poslední pohyb jsem ještě nikdy neviděl,“ mňoukl Trno-dráp, Makotlapčin učitel, který mezi dva učedníky vběhl. „Kde ses ho naučil?“

„No... Prostě jsem to asi vymyslel sám,“ zamumlal Lvíčkotlapka.

Naučil se ho ale od Měsíčního drápa během výcviku s Jestřábem. Dva stinní kocouři ho navštěvovali tak často, že měl pocit, jako by jejich hlasy slyšel v uších už pořád; říkali mu, ať vyskočí výš, udeří tvrději, vykrouť se ze sevření. Díky neustálému výcviku byl stále silnější a silnější. Aniž by mu to musela jakákoli kočka říkat, věděl, že v bojových dovednostech se zlepšoval mnohem rychleji než ostatní učedníci. Ale někdy bylo obtížné vysvětlit, odkud se ty dovednosti vzaly.

„Už mě můžeš pustit,“ mňoukla Makotlapka.

„Ach, promiň.“

Lvíčkotlapka ustoupil a Makotlapka vyskočila na packy a vytrásla si z kožíšku kousky mechu. „Naučíš mě to?“

„Jistě. Když na tebe nějaká kočka skočí, takhle se přitiskni k zemi, ale plíž se dál.“

„Takhle?“ Makotlapka se ho pokusila napodobit.

„Ano, ale rychleji.“

Zatímco to hnědožlutá kočka cvičila, Lvíčkotlapka se znovu ohlédl na okraj mýtiny. Ale přítomnost Měsíčního drápa byla pryč.

Lvíčkotlapka manévroval s dlouhým úponkem ostružiní, aby ho tunelem dostal do skalní kotliny, a silně za něj tahal, když se větvička zachytila o trny. Packy už ho bolely únavou. Nejdřív ranní hlídka, pak výcvik a teď, po krátké pauze a pár soustech úlovku,

ho Šedivák poslal opravit starším doupě. A to bylo teprve chvíli po tom, co slunce vystoupalo nejvýš!

Zatímco táhl ostružiní přes mýtinu, dopadlo na druhý konec ostružinového úponku něco těžkého, co Lvíčkotlapku zastavilo tak prudce, až zakopl. Lvíčkotlapka svůj konec pustil, a když se ohlédl, spatřil Lišáčka. Červenohnědý mourek se zakousl do druhého konce úponku a bušil do něj packami. Z hrdla se mu vydralo zavrčení.

„Napadají nás Stínoví!“ vypískla Ledinka, když se přibližila k bratrovi a vyskočila na ostružiní. „Vypadněte z našeho tábora!“

Uprostřed mýtiny se zastavila Bílá peruť a naježila chlupy v zátylku, ale pak s mávnutím ocasu pokračovala dál. U válečnického doupěte vykoukla hlava Bílého mraka; modré oči měl poplašeně vyřeštěné. Jakmile ale spatřil dvě kořata, znechuceně zacukal ušima a zmizel.

„Hej, rušíte všechny kočky v táboře,“ mňoukl Lvíčkotlapka. „A já tohle potřebuju, abych spravil starším doupě.“

„Můžeme pomoci?“ zeptala se Ledinka.

„Ano, brzy už taky budeme učedníky,“ dodal Lišáček a pustil ostružiní.

„Dobře, ale opatrně, ať se vám do polštářků pacek nezapíchnou trny.“

Lvíčkotlapka znovu začal táhnout úponek přes mýtinu. Obě kořata mu s taháním pomáhala, ale spíš se mu pletla pod packy a jen mu to ztěžovala.

Když se přiblížili k doupěti starších, Lišáček s Ledinkou na pomoc nejspíš zapomněli. Namísto toho vypálili za Myškou a Dlouhým, kteří se slunili u vchodu do doupěte.

„Povyprávějte nám něco!“ žadonil Lišáček. „Povyprávějte nám o Velké výpravě. Nebo jak dvounožci...“

„Ne, já chci slyšet o starém lese,“ přerušila ho Ledinka.

Myška si zívla. „Pověz jim něco ty,“ mňoukla na Dlouhého. „Pak se možná uklidní a kočky se tu aspoň vyspí.“ Zavřela oči a ocásek si položila přes čumáček.

Dlouhý si povzdechl, ale pak se uvelebil a packy si schoval pod hrud'. Otočil se na kořata, i když je neviděl. „Co chcete, abych vám řekl?“

„O Měsíčním drápovi!“ Lišáčkovi se zježily chlupy vzrušením.

„Ano, o Měsíčním drápovi!“ souhlasila Ledinka. „Vyprávěj nám, jak se pokusil ovládnout celý les.“

Lvíčkotlapka viděl, jak se Dlouhému zachvěla při zaváhání špička ocásku. Zatímco proplétal úponek ostružiní do díry v listech zimolezu, aby doupe opevnil, uvnitř ho hryzala zvědavost. Chtěl slyšet o Měsíčním drápovi stejně jako kořata.

„Měsíční dráp byl skvělý válečník,“ začal konečně Dlouhý. „Byl to ten nejsilnější kocour v lese a ten nejlepší bojovník. Když jsem byl ještě mladý, myslel jsem, že se stane příštím velitelem Hromového klanu. Chtěl jsem být jako on,“ dodal nejistě světlý mourek.

„Ale vždyť byl zlý!“ vyhrkl Lišáček s vykulenýma očima.

„To jsme tehdy nevěděli,“ vysvětloval Dlouhý. „Zabil Rudocha, zástupce velitelky Hromového klanu, ale každá kočka věřila, že Rudoch umřel v bitvě...“

Lvíčkotlapkovi se svíral žaludek, když ten příběh plný krve a spiknutí poslouchal. Bylo těžké nepřestat pohybovat packami a opravovat doupe, a zároveň předstírat, že je to pro něj jen příběh

pro malá koťata. Byl totiž o kocourovi, který našlapoval v lese po jeho boku a učil ho, jak se stát válečníkem!

„Měsíčního drápa zničila jeho ctižádost,“ zakončil Dlouhý. „Kdyby si počkal, než moc získá normálním způsobem, byl by tím nejlepším velitelem v lese.“

Lvíčkotlapka se uklidnil. Neměl důvod se Měsíčnímu drápovi vyhýbat. Teď už ten tmavý mourek nemohl být ctižádostivý. Byl mrtvý; nemohl už mít žádné plány.

A Měsíční dráp nikdy nenaznačil, že by měl Lvíčkotlapka porušit válečnický zákoník. Byl naštvaný, když zjistil, že se v jeskyni stýká s Vřesotlapkou. Jen chtěl mít z Lvíčkotlapky dobrého válečníka. Možná že Měsíční dráp litoval, co udělal, a snažil se to vynahradit tím, že Hromovým teď takto pomáhal.

Lvíčkotlapka nechal koťata otravovat Dlouhého otázkami a zamýšleně vyběhl z tábora pro další ostružiní.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí válečníci: Síla tří (3) – Vyhnaníci. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.